

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 336/04-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 27. októbra 2004 predbežne prerokoval sťažnosť Petra Drugáča, t. č. L., zastúpeného advokátom Mgr. R. V., Š., ktorou namietal porušenie jeho základného práva na obhajobu a na prezumpciu neviny podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 až ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 19/00 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 38/01, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť Petra Drugáča o d m i e t a ako oneskorene podanú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. septembra 2004 doručená sťažnosť Petra Drugáča (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie jeho základného práva na obhajobu a na prezumpciu neviny podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 až ods. 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných

slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 19/00 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 38/01.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd vydal tento „nález:

1. Základné právo Petra Drugáča na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1, 2, 3 písm. b) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a základné právo na obhajobu a na prezumpciu nevinu podľa čl. 50 Ústavy Slovenskej republiky bolo porušené postupom Krajského súdu v Prešove v právnej veci vedenej pod sp. zn.: 1 T 19/00 a postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v právnej veci vedenej pod sp. zn. 2 To 38/01.

2. Ústavný súd ruší rozsudok Krajského súdu v Prešove zo dňa 04. 05. 2001, sp. zn. 1 T 19/00 a rozsudok Najvyššieho súdu SR zo dňa 11. 09. 2001, sp. zn. 2 To 38/2001.

3. Najvyšší súd SR je povinný nahradiť Petrovi Drugáčovi trovy konania vo výške 9.338,- Sk (slovom deväťtisícristotridsaťosem slovenských korún) do 15 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia na účet advokáta Mgr. R. V., č. 10006-223633040/4900“.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd každý návrh prerokuje bez prítomnosti sťažovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každej sťažnosti ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jej prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, sťažnosti ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné sťažnosti alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti zjavne neopodstatnené alebo podané oneskorene môže ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Podanie sťažnosti po uplynutí tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (§ 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde).

Z obsahu sťažnosti doručenej ústavnému súdu 29. septembra 2004 ústavný súd zistil, že sťažovateľ požaduje vysloviť porušenie jeho základného práva podľa čl. 50 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 až ods. 3 písm. b) dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 1 T 19/00 a postupom najvyššieho súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 To 38/01. Tieto konania boli právoplatne skončené 11. septembra 2001.

Sťažovateľ v sťažnosti uvádza, že podal „(...) proti uvedeným rozhodnutiam podnet na sťažnosť pre porušenie zákona, ktorý považuje za iný právny prostriedok na nápravu napadnutých rozhodnutí, ktorý mu poskytuje Trestný poriadok. O výsledku vybavenia podnetu bol informovaný listom zo dňa 22. 07. 2004, ktorý mu bol doručený dňa 02. 08. 2004, od kedy mu plynie dvojmesačná lehota na podanie ústavnej sťažnosti“.

Z predložených príloh sťažnosti sťažovateľa ústavný súd zistil, že sťažovateľom uvádzaný podnet adresovaný Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, doručený Generálnej prokuratúre Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) 15. júla 2004, bol tretím podnetom sťažovateľa (prvý podnet z 18. marca 2002 bol odložený listom generálnej prokuratúry z 10. októbra 2002 sp. zn. IV Pz 328/02, druhý podnet zo 16. septembra 2003 bol odložený listom generálnej prokuratúry z 12. februára 2004 sp. zn. IV Pz 848/03) a z dôvodu, že neobsahoval nové skutočnosti oproti argumentom, ktoré sťažovateľ uviedol v predchádzajúcich podnetoch, bol generálnou prokuratúrou odložený bez vykonania ďalších opatrení.

Ústavný súd sa však nestotožnil s tým, že by lehota na podanie sťažnosti podľa čl. 127 ústavy mohla byť v okolnostiach prípadu zachovaná, teda že by jej plynutie začalo až dňom doručenia oznámenia o odložení podnetu sťažovateľa generálnou prokuratúrou, t. j. 2. augusta 2004. Samotné podanie podnetu v prípade jeho nevyhovenia generálnou prokuratúrou nie je totiž účinným právnym prostriedkom, ktorý právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje každej osobe na ochranu jej základných práv alebo slobôd. Takýto podnet nie je teda ani iným právnym prostriedkom, ktorý je sťažovateľ v zmysle § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde povinný vyčerpať na ochranu svojich základných práv alebo slobôd ešte pred podaním sťažnosti ústavnému súdu.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu mimoriadne opravné prostriedky, ktoré sťažovateľ nemôže uplatniť osobne, nemožno považovať za účinné právne prostriedky nápravy, ktoré sú mu priamo dostupné. Preto podnet na podanie sťažnosti pre porušenie zákona nemá na plynutie lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde žiadny vplyv. Plynutie uvedenej lehoty nie je totiž závislé od snahy sťažovateľa využiť mimoriadne opravné prostriedky, ale od naplnenia skutočností uvedených v ustanovení § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde (m. m. I. ÚS 209/03, IV. ÚS 316/04).

Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že v čase, keď sťažovateľ doručil sťažnosť ústavnému súdu, t. j. 29. septembra 2004, už uplynula lehota uvedená v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde pre tento typ konania pred ústavným súdom.

Ústavný súd preto po predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde túto odmietol ako podanú oneskorene.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. októbra 2004